

# Zaman Ve Mekan

– Songül Bulut · 28 Ocak 2015

İnsanın her dönemde hayattan haz duyması; içinden geçtiği zamanla, yaşadığı yere bağlı sanırım. Erken yaşlarda bizi seven, koruyan oyun alanımızı genişleten insanlarla bir arada olmaktan keyif alıyoruz. Bu anlamda şanslıyım. Kalabalık bir aile ve bahçeli bir ev; Daha ne ister ki çocuk dünyam?

Eğitim ve öğreniminizi böyle bir ortamda sağlandıysa hayatla barışık yaşamanız için ilk temeller atılmıştır. Gerisi sizin yüreğinizde ki güce bağlıdır. O 'nu da taze tutmak kaydıyla

Yetişkinliğe atılan adımla performans hızla artmaya başlar. Çalışma alanı ve yaşanılan evin bu tempoyu dizginlemek gibi vasfı olmalı. Nefes açmalıdır. Aksi durum iç dünya ile ilişkiye, farkında olmadan başlatılan savaşın, ilk kurşunlarıdır. Hayatla olan barış süreci her gün biraz daha kısalır. Yüz asılır, dudak bükülür, gözlerdeki ışık söner. Kara düşer pembe tene. Toprakta yeni sökülün patates ağırlığında sarısiyah bir yüz! Parmaklarınızı bile taşıyamayan omuzlar ! Artık enerji bitmiş yorgunluk başlamıştır.

Elinde bayrakla kalabalık bir kentin orta yerinde tek başına buluverir insan kendini. Zamanın içinden geçerken bir yerde unutulmuş bir "ben" bırakarak.

O kent ki ; bir yandan kendi değişirken bir yandan rengini akıtır içine yavaş yavaş. Bukelemon gibi; beton duygular, gri ruh! Kalabalık caddelerinde koşarken kardeşinin yanında yürüdüğünü fark etmeyecek kadar gri ve puslu. Koca binalardan kuşların kanat çırpma özgürlüğü elinden alınmış bir gökyüzü ve sen maviye hasret. Umudunu yeşertecek olan ufuk çizginde sabahları günaydın yerine park sorunu nedeniyle başından aşağı bir kova su döken balkon komşun.

Ben neredeyim?

Ve cevabı çok zor olmayan bir kaç soru daha ; Ne yapıyorum? Ne kadar zamanım var?

Sen yaşama küstün yaşam sana küskün...

Zamansızlığa ramak kala nerede kaybolduğumu anımsadım . Şimdi geri dönüp kendimi almak ve sonsuzluğa birlikte yürümek istiyorum . Küçük, yeşil bir şehirde yalın ayak...

Ben varım ben!

Songül Bulut